

FSM PROMPTS

Prompt #1 Glee - Puck-Rachel

THAT FUCKING FIC evreninden (i have passed rights) Tiffany önünde buluşup bir kahve, oradan da metroya giderken sokaktaki çalgıcılar falan. You know it.

~~ **Barbra Streisand - Moon River** ~~

"Takılıp düşeceğim Noah. Nereye gittiğimizi söylesen--"
"Az kaldı Berry, sabret. Metroda sesin çıkmıyordu."
"Metroda oturuyorduk!"

Rachel etrafında gürleyen şehrin sesini duyabiliyor, ama gözlerini kapatan kumaştan hiçbir şey göremiyordu.

Manhattan caddelerinin ışıkları Rachel için görünmez olsa da hiç uyumayan şehrin sesi doğal bir koro oluşturmuş, ona şarkılar söylüyordu. Az önce çıktıkları metro istasyonunun kapısında gitarlarını tıkırdatan çalgıcılar, önünden geçtikleri restoranlardaki kadeh ve sohbet sesleri, taksi çağırın ısıkları, bisiklet zilleri...

Rüyalar şehrinin senfonisi devam ederken Rachel ayağı bir şeye takılıp Puck'ın koluna yapışınca hemen telaşla söylenmeye başladı.

"DÜŞECEĞİM! Bu gece düşüp bir yerimi yaralarsam yarınki seçmelere nasıl gideceğim bana söyler misin? Göz bağıyla oyun istiyorsan evde de yapardık, daha önce yapmadığımız bir şey değil--"
"O sorumluluğu aldığıma göre iyi bir şey çıkacak diye düşünsen sonra bana güvensen, biraz da sussan?"

Rachel onun sesindeki gülümsemeyi duyuyor, kendisi de gülümseyerek rahat bir nefes verdi ve o daha istemedi tam 2 sene önce güvendiği sevgilisinin koluna biraz daha sarıldı. "Tamam, sustum."

"Zaten geldik," dedi Puck ve Rachel'ın gözüne bağladığı tek kravatını çözünce Tiffany'nin pırıl pırıl parlayan vitrinleri genç kızın gözlerini aldı. Hemen ardından Barbra'nın kadife sesinden Moon River da çalmaya başladığında Rachel mutlu bir kuş gibi şakıyarak Puck'a döndü.

"Noah!"

"Burada bekle, geliyorum." dedi Puck ve elindeki iPod'u Rachel'a verip yolun karşısına geçti.

Rachel turkuaz kutuların ve berrak pırlantaların süslediği vitrinin önünde gülümseyerek şarkıyı mırıldanıyorken Puck elinde iki kağıt bardak kahveyle geldiğinde genç kız kendininkini almadan önce uzanıp onun dudaklarından pamuk gibi bir öpücük çaldı. "Hatırladın..."

Puck ona göz kırparak kahvesinden bir yudum alırken Rachel da kendi bardağını eldivenli ellerinin arasında tutuyor, buz gibi bir New York gecesinde, Barbra'nın sesi ve Puck'ın sıcaklığıyla aşkının ikinci senesini kutluyordu.

Prompt #2 - GoT - Jon-Daenerys

O KIZLA O ÇOCUK VAR YA O İŞTE, BİR GÜN KARLI O TOPRAKTA KARŞILAŞIRSA.

~~ Ramin Djawadi - Finale ~~

Ayağının altındaki kar ezilerek tok sesler çıkarırken Jon Snow o beyaz karı kızıla boyayan bedeninin yanına koşuyordu. Soğuk nefesi ciğerlerini yakıyor, ama hızını kesemiyorken beyaz kurdu Ghost da hemen yanında onu takip ediyordu.

Sonunda Daenerys'in yanına vardıklarında Jon omuzlarındaki ağır siyah kürkü çekerek onun üzerine örttü ve genç kadının oluk oluk kanayan ellerini alıp birbirine bastırarak kendi avuçlarında hapsetti.

Biraz ileride Daenerys'in Westeros'a yıllarca korku salmış ejderhası Drogon'un cansız bedeni duruyorken uzun zaman önce onun gelişini haber veren kan kırmızı kuyruklu yıldız sönmüş, gelişinden korkulan kış ise 7 krallığın üzerine kapkaranlık bir halde çökmüştü.

"Dany?" diye fısıldadı Jon. Hem soğuktan, hem de boğazında nefesini daraltan o yumru yüzünden sesi çıkmıyordu. "Daenerys, gözlerini aç. Ateş bir ejderhayı öldüremez, hatırla Daenerys, hatırla..."

Sarı saçlarının uçları buz kesmiş, dolgun dudakları gittikçe moraran kadın geçmişte kalan yaz göklerinin rengindeki gözlerini araladığında Jon nefesi kesilerek onun üzerine biraz daha eğildi.

"Dany?"

"Jo...Jon...Taht... Taht... Senin. Senin."

Jon onun ne demek istediğini biliyor, ama ne savaş ne de tahtı umursamıyordu. Fazla vakitlerinin kalmadığını bilerek eğildi ve Daenerys'in üşüyen dudaklarına kendi nefesiyle dokundu, onları öptü, bir kez daha, bir kez daha... Son bir kez daha ve avuçlarının içindeki ellerin titremesi durup Daenerys'in dudaklarından sızan buhar kesildiğinde ejderlerin anası, son Targaryen de sonsuzluğa kavuştu.

Ondan geriye kalan alevleri küllenmiş bir ejder, akışı durmuş buz tutan asil kanı ve doğduğundan beri hiçbir yere ait olmadığı söylense de bütün toprakların sahibi olan boynu bükük bir aşık kalmıştı.

Starkların sonu, Targaryenlerin gizli oğlu, adsız Jon Snow, duvarları aşmış Daenerys'in ona bıraktığı tahtı almadan önce yanibaşındaki beyaz kurt ile birlikte asırdan uzun sürecektir kış soğuşunda yas tuttu.

Prompt #3 - RPF - Eisenfield

"I'M FUCKING SPIDERMAN, JESSE. THIS IS MY NIGHT. MY GALA. YOU'LL COME." jesse: BUT I'M SCARED OF SPIDERS!

"Jesse, içerdesin biliyorum, kapı görevlisi seni birkaç saat önce aile boyu kedi maması taşırken görmüş."

Jesse gözlerini devirerek delikten Andrew'un suratını izlemeyi bıraktı ve kapıyı açıp Bambi olsa bütün orman hayvanlarını kendine aşık edecek olan adamın gülen yüzüne baktı.

"Senin yarın akşam galan yok mu?"

"Harika, demek hatırlıyorsun! Bunları getirmeye geldim," dedi Andrew ve elindeki uçak biletlerini Jesse'nin göğsüne yapıştırarak içeri girdi. "Çekimlere ara verildiğini neden bana söylemedin?"

Jesse biletleri incelerken kapıyı itti ve kapattı. "Ne kadar süreceğini bilmiyordum--"

"1 günden fazla süreceği kesin. Galayı asacaktın."

"Teknik olarak--"

"Tekniği boşver Jess. Bu galanın ne demek olduğunu biliyorsun."

Jesse hafifçe "hımm"layarak biletleri bir kenara koyarken Andrew onun hareketlerini izliyor ve gördüğü sakinlikle gittikçe sınırları bozulmaya başlıyordu.

"Jesse, ben Örümcek Adam'ım. Ben. Andrew Garfield. Örümcek Adam oldum ve sen benim hayatımın galasına gelmeyecektin."

"İşlerim vardı--"

"VARDI. GEÇMİŞ ZAMAN!"

Jesse bir anda yükselen sesle kaşlarını çatarak hemen arkasındaki duvara yanaşırken Andrew elini zaten dağınık olan saçlarına sokup iyice karıştırdı. Örümcek Adam'ın parmakları saçlardan uzaklaşsa bile karşısındaki kıvırcık saçlarının gözleri oradan ayrılamamıştı.

"Jesse?"

Jesse hiç hareket etmeden sadece bakışlarını Andrew'un gözlerine indirdi. "Efendim?"

"Orada olman gerek."

"Neden?"

"Hala neden diye sorduğun için suratına bir tane patlatmam gerek, ama fazla sevimlisin, o yüzden tekrar açıklayacağım. Sen ve ben. Jesse ve Andrew. Sen gelmezsen bir şeyler yarım kalacak, eksik olacak, anlamıyor musun?"

Jesse yine aynı düşünceli sesle "hımm"layıp ayaklarına dolanan kedisine eğildi ve tüy yumağını kaldırıp bir bebek gibi tutarak karnını kaşımaya başladı. Andrew onun tüylerin arasında hareket eden parmaklarını izlerken dudaklarını ıslattı ve Jesse'nin gözlerine baktı.

"Geleceksin."

"Bir sürü paparazzi olacak."

"Onlar her zaman var."

"Ama bu sefer daha çok olacaklar."

"Ne fark eder?"

"Ben örümceklerden korkarım Andrew, ne yapacağım?"

Andrew bu basit korku itirafının arkasında ne olduğunu bilecek kadar karşısındaki adamı iyi tanıyor, tüm yüzüne yayılan geniş bir gülümsemeyle ona doğru bir adım atarak cevapladı:

"Ben gerçek bir örümcek değilim."

Jesse de kediyi yere bırakıp Andrew'a yaklaşırken hafifçe omuzlarını silkti. "Örümceklerin ağı olur, sen de filmde bileklerinden ağ çıkarıyorsun, demek ki sen de bir örümceksin."

Andrew başını arkaya atarak içtenlikle gülerken Jesse'ye bir adım daha attı. "Ben o filmde Emma'yı da öpüyorum, bu gerçekten Emma'ya aşık olduğumu kanıtlamaz."

Jesse alt dudağını kemirerek tekrar omzunu silktiğinde Andrew tam karşısına gelmiş, elini onun ensesine koyarak hafifçe sıktı ve eğilip hala ıslak olan alt dudağını kendi dudaklarıyla kapattığında Jesse cebindeki ellerinden birini çıkarıp Andrew'un gömleğininin ucuna tutundu.

Andrew rahatlamış bir nefes vererek yavaşça çekildiğinde Jesse alt dudağını emerek gözlerini açtı ve ona baktı. Örümcek Adam ona göz kırparak tekrar dudaklarına uzandığında Jesse gömleği tutan elini kaldırıp onu göğsünden hafifçe geri itti. "Galadaki planların arasında beni öpmek yok, değil mi?"

"Belki ikinci filme..."

Jesse cevabı makul bulmuş, başını sallarken Andrew saatine bakıp tekrar ona döndü. "3 saat sonra uçacağız Eisenberg, bu kadar yolu boşuna gelmediğimi söyle."

"Bu kadar yolu boşuna gelmedin."

Andrew mutlulukla gülümseyerek ona eğildiği sırada Jesse sanki bir anda onun varlığını unutmuş, aradan sıyrılarak mutfağa yöneldi. "Kedilerin mamasını tazelemem gerek, yolculuğa gideceğim."

Onun arkasından kalan boşluğa geçip sırtını duvara veren Andrew, Jesse'nin kedilerini etrafına toplayıp mama kaplarını doldurmasını izlerken cebinde uçaktan indiğinden beri 100. kez telaşla titreyen telefonu bir kez daha susturdu.

Prompt #4 - GoT - Jon Snow

Jon Snow görevini bırakıp kardeşi Robb'a savaşta katılmaya giderken başından geçen herhangi bir olay. ama içinde babasıyla ilgili bir anısı olsun istiyorum

"Benim adımları taşıyıp olabilirsiniz, ama benim kanımı taşıyorsunuz. Sen bir Stark'sın," demişti babası onu son kez gördüğü gün. "Tekrar görüştüğümüzde sana anneni anlatacağım," diye söz vermiş, onu Duvar'a sürgüne değil, Starkların yüzyıllardır onurlarıyla sürdürdüğü bir göreve yollamıştı.

Sarfedilen sözlerin hiçbirinde vedanın adı geçmemiş, hiçbirisi son söz olarak söylenmemişti. Jon Snow o vedayı etmemek için bugün yeminini ve yeni kardeşlerini hiçe sayarak Duvar'dan kaçmış, Winterfell'in soylu kanıyla kardeş olduğu Robb'un savaşına destek vermek için güneye doğru yola çıkmıştı.

Westeros'un en şanslı piçiydi belki de. Ne ona soysuzluğunu her gün hatırlatan soyadı Snow, ne de masasında yemeğini paylaştığı üvey annesi Catelyn'in acı sözleri onu Starklardan uzaklaştırabilmişti. Eddard Stark, Winterfell'in onurlu lordu onu diğer hiçbir çocuğundan ayrı tutmamıştı; en az Winterfell'in varisi Robb kadar iyi eğitmiş, en küçükleri olan Rickon kadar çok sevmişti.

Bir piç bile çatısı altına alıp kendi kanıyla bir tutacak kadar onurlu olan babası şimdi hain ilan edilmiş, King's Landing'deki asıl hainler tarafından esir tutuluyorken Jon'un buz tutmuş bir duvarın üstünde beklemeye niyeti yoktu. Robb Stark kanının onuru için savaş açacaksa Jon da onların arasında olmalı, bütün soylulardan daha iyi salladığı kılıcını önce babası, sonra da kardeşleri için eline almalıydı.

Siyahlar içindeki genç adam bunu düşünerek atını biraz daha kamçılardı, kıştan korkmayan her Stark gibi Jon da soğuğa aldırmadan yeminini her adımda bozuyorken o hırslandıkça beyaz kurdu Ghost da hızlanarak ona yolunda rehberlik etmeye devam ediyordu.

Prompt #5 - Teen Wolf - Derek-Stiles

Alfa Stiles'i ısırduğunda Derek'in yapabildiği tek şey izlemek olur. /// Stiles, alfa tarafından kaçırlır. Onu kurtarmaya giden derek'le stiles arasında geçenler.

Derek saklandığı yerden ona bir ömür kadar uzun gelen bir süre Stiles'in ona saldıran kurda karşı koymasını izlemiş, sonunda Alfa kurbanını ısırıp daha sonra onu sahiplenmek üzere uzaklaşıp gitmişti.

Stiles dehşet içinde bacağındaki devasa kanlı diş izlerine bakıyorken bir an sonra Derek yanında belirdiğinde korkuyla bağıarak yerde sürünmeye başladı. Fazla uzaklaşmadan ağaca tutunarak yüzünü sakladığında Derek'in elinin bacağının üzerindeki yara bastırmasıyla acı dolu bir bağıış kopardı.

"NE YAPIYORSUN!?"

"Kontrol ediyorum--"

"İYİ ISIRIP ISIRMADIĞINA MI BAKIYORSUN--AMAN TANRIM, YOKSA SEN DE Mİ ISIRACAKSIN. YÜCE İSA, GÜNAHLARIMI AFFET!"

"Kapa çeneni Stiles--"

"YARIN SABAH KURTADAM OLARAK UYANDIĞIMDA SANA BU LAFLARIN HEPSİNİ YEDİRECEĞİM DEREK! HEPSİNİ, TEKER TEKER--"

Derek karşılık vermeye zahmet etmeden eğilip kendi dişlerini Stiles'in bacağına geçirdiğinde bir gecede iki kurt tarafından ısırılan delikanlı ciğerlerinden kopan acı bir bağıışla kafasını adeta ağacın gövdesine geçirdi.

"OROSPU ÇOCUĞU--SCOTT! NEREDESİN KAHROLASI--ÖLÜYÜRÜM!"

Birazdan dişler bacağından çıktığında Stiles hala bağırmaya devam ediyordu, ama çok geçmeden nefesi kesilip bir an için sesini kestiğinde hiçbir şey hissetmediğini fark edip dehşetle kanlar içindeki bacağına baktı.

"FELÇ OLDUM! FELÇ OLDUM, İSA AŞKINA, BACAĞIM!"

"Felç olmadın, iyileşiyorsun."

"HİSSETMİYÜRÜM! FELÇ OLDUM! KÖTÜRÜM BİR KURTADAM OLACAĞIM--bir dakika, ne?"

Derek elinin tersiyle ağızını silip dilinde kalan tadı söküp atmak istercesine yere tükürdü ve her zamanki öfkeli bakışlarıyla Stiles'a döndü.

"Safkanın ısırığı. İyileşiyorsun, ama yine de dönüşeceksin ve hala Alfa'nın sürüsündensin."

Stiles bir şeyler söylemek için ağızını açtı, sonra kapadı, sonra bir daha açtı ve tekrar kapadığında bacağı çoktan iyileşmiş ve hareket ettirecek kadar cesaret de toplayabilmişti.

"Sen beni iyileştirdin."

"Kalk ve evine dön Stiles. Ben Scott'ı bulacağım."

"Sen beni iyileştirdin."

Derek gözlerini devirerek onu ne hali varsa görmesi için yalnız bırakacakken Stiles bir anda ayağa fırlayınca irkilerek o tarafa baktı. Derek daha itiraz etmeye vakit bulamadan Stiles bir ceylan edasıyla zıplayıp safkan kurtadamın ensesine sarılıp onu sımsıkı sarmaladığında Derek ellerini iki yana açarak öylece bekledi.

"Stiles. Üzerimden in."

"BENİ İYİLEŞTİRDİN! İYİLEŞTİRDİN! Gerçi ısırılmadan önce kurtarmadığın hala pisliğin tekisin, ama yine de iyi iş çıkardın."
"STILES!"

Stiles derhal Derek'in üzerinden indi ve kolu bacağı başka bir yere savrulurak koşup uzaklaştığında arkada kalmış olan safkan yakası kaymış tiőörtünü düzeltip karanlığa doğru hırladı ve dudağının kenarında kalmış kanı emerek ormanın içine doğru atıldı.

Prompt #6 - DW - 11-River, Amy-Rory

hiç çözüm yolu kalmamış bir sorun, ölüme adım atan eleven/ river, amy/ rory ve epik vedalaşmaları. "We will be together forever, not until we die."

"HEPİMİZ ÖLECEK MİYİZ?"

Tardis'in konsolundaki kolları çekip iterek düğmelere basan papyonlu adam başını salladığında Rory dehşet içinde yanındaki Amy'e baktı. "Hepimiz öleceğiz."

Amy dehşetten çok öfkeli, arı gibi oradan oraya koşuşturan Doktor'a bakıyorken Tardis'in kapısına yakın duran River ise son derece dingin ve huzurlu, kapının dışındaki sonsuz karanlığı izliyordu.

"Belki de ölmeyiz?"

Doktor bunu duyunca kaşlarını çatıp bir ekranın yanından eğilerek kıvrık saçlı sarışına baktı. "Ne demek belki de ölmeyiz? Bu evrende mutlak olan bazı şeyler vardır River Song. Ölüm de bunlardan biri. Ölürsek ölmüşüzdür."

River güldü. "Ve bunu hiç ölmeyen bir adam söylüyor."

"Asıl hiç ölmeyen bir adam söylediği için korkmalısınız," dedi Doktor ve Rory'nin mızırdanmalarını duymazdan gelmeye çalışarak Tardis'in son ayarlarını yapmaya devam etti.

"Doktor?"

"Amy?"

"Doktor!"

"Amy!"

Amy kocasının elini bırakıp bir basamak merdiveni zıplayarak Doktor'un yanına çıktı ve onu konsoldan çekip omuzlarından tutarak gözlerinin içine baktı.

"Öleceğiz. Hepimiz öleceğiz."

Her çıkmaz sokağı yeni bir macera olarak algılayan Doktor'un yüzü de Amy'nin hüznü ve korkusuyla gölgelendiğinde River sanki değişen havayı hissetmiş, arkasını dönerek derin bir nefes aldı ve gülümsedi.

"Belki de ölmeyiz."

"River, hayır!"

Doktor onu tutmak istercesine atılırken River çoktan kendini karanlığa bırakmış, Doktor gözünü kırptığında da tamamen yok olmuşken olanları izleyen Rory, dizleri bir anda boşalarak yere çöktü.

"Hepimiz öleceğiz. Bu sefer sadece ben değil, hepimiz öleceğiz."

Doktor hayatında belki de ilk defa bu kadar sessiz kalmış, River'ı yutan karanlığa bakıyorken Amy onu geçip yerdeki Rory'nin yanına eğilerek tüm aşkı ve şefkatiyle kocasının başına sarıldı ve Doktor'a baktı.

"River haklı olabilir mi?"

Doktor adeta put kesmiş, sadece gözlerini kırparak karanlığa bakıyorken Amy'nin sabrının son damlası da tükenmiş, kızıl saçlı kadın içinden gelen tüm korku ve öfkeyle bağırdı:

"DOKTOR! RIVER HAKLI OLABİLİR Mİ? ÖLECEK MİYİZ?"

Doktor bununla biraz olsun ayılırken başını eğdi ve papyonunu düzeltip saçlarını da kulaklarının arkasına doğru düzeltti, sonra yüzünde beliren gülümsemeye Amy'e bakarak ona göz kırptı.

"5 dakika sonra döneceğim, söz."

Ve Doktor bir anda atılıp keyifli bir kahkahayla kendini karanlığa atarken gülüşü aniden kesilip Zaman Lord'u yok olduğunda Amy başını iki yana sallayarak Rory'e eğildi.

"Dışarı çıkmak zorundayız Rory."

"Hayır."

"Evet, hadi kalk."

"Hayır. Öleceğiz."

Amy onun sistemlerinin telaştan kapandığını biliyor, daha fazla laf anlatmaya uğraşmadan kocasını dudaklarından sımsıkı öptü ve sonra doğruldu.

"Beni gerçekten seviyorsan peşimden gelirsin Rory Williams."

Rory rüyadaymış gibi ona bakıp bir şeyler söylemek isterken Amy çoktan kapıya doğru koşmaya başlamış, bir an sonra eşikten zıplayarak karanlığa karışırken Rory çığlıkla inleme karışımı bir ses çıkararak ona uzandı.

"AMY! AMY--LANET OLSUN--BEKLE!"

Rory'nin bu sefer binlerce yıl beklemeye niyeti yok, karanlığı ya da ölümü düşünmeden bir nefes sonra Amy'sinin peşinden bilinmezliğe atladı.